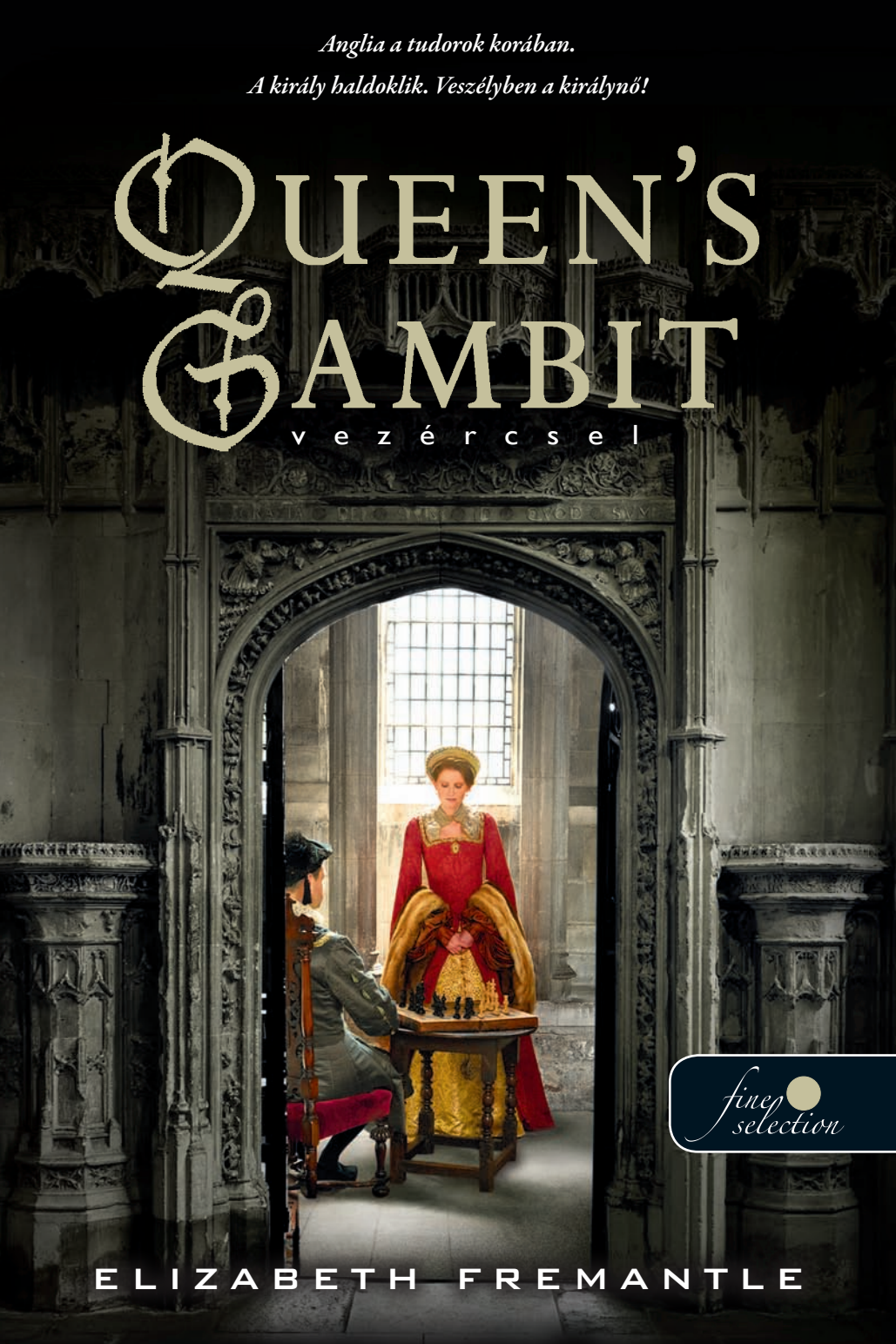

*Anglia a tudorok korában.
A király baldoklik. Vészélyben a királynő!*

QUEEN'S GAMBIT

v e z é r c s e l

*finep
selection*

ELIZABETH FREMANTLE

ELIZABETH FREMANTLE

QUEEN'S
GAMBIT
v e z é r c s e l

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Alice-nek és Raffinek

Előszó

*Charterhouse,
London, 1543. február*

AJEGYZŐ POR- ÉS TINTASZAGÚ. Így van ez, gondolja Latymer, ha az egyik érzék eltompul, a másik felerősödik. Mindennek érzi a szagát, a férfi leheletének sörbűzét, a lenti konyhában süllő kenyér élesztős illatfelhőjét, a kandallónál összegömbölyödve heverő spániel ázottkutya-szagát. Viszont keveset lát, a szoba elúszik előle, a jegyző csak bizonytalan, sötét körvonal, ahogy az ágya fölé hajol egy mosolyszerű grimasszal.

– Ide tegye a kézjegyét, uram! – mondja tagoltan, mintha gyerekhez vagy gyengeelméjűhöz beszélne.

Ibolyaillat lebben meg fölötte. Katherine az – az ő édes, drága Kitje.

– Hadd segítssek föl, John! – szól, miközben előredönti a testét, és mögéje csúsztat egy párnát.

Milyen könnyen fölemeli... Nyilvánvalóan elvesztegetett idő volt ez az utolsó néhány hónap. Nem is csoda, ezzel a daganattal a hasában, mely olyan kemény és kerek, mint egy spanyol grépfrút.

A mozdulat elindít valamit, egy gyötrelmes hullámot, mely végighalad a testén, szinte állati nyögést kényszerítve ki belőle.

– Szerelmem – simítja végig Katherine a homlokát.

Hűvös az érintése. A fájdalom még mélyebbre fúródik beteg testébe. Jól hallja a csörrenést, ahogy az asszony tinktúrárt készít neki. A kiskanál megvillan, amikor ráesik a fény. A fém hidege ajkához ér, és cseppnyi folyadék csorog a szájába. Vaskos illata távoli emléket idéz fel benne, amikor még fák között lovagolt, s egyszerre a szomorúság is elfogja, hiszen lovaglónapjai elmúltak. Úgy érzi, túlságosan dagadt a torka, hogy nyelni tudna, és attól fél, mozdulatával megint kiváltja a fájdalmat, mely ugyan visszavonult, mégis körülötte ólálkodik, mint a jegyző, aki egyik lábáról a másikra áll zavarában. Latymer csodálkozik, hogy a férfi hogyhogy nem szokott hozzá jobban ezekhez a dolgokhoz, hiszen a végrendeletekből él. Katherine megsimítja a torkát, és a tinktúra lecsúszik. Mindjárt hatni kezd. A felesége ért az orvosságokhoz. Gondolkozott már azon is, vajon miféle főzetet tudna készíteni, hogy végre megszabadítsa testének haszontalan romjától. Nyilván biztosan tudja, mi az, ami megtenné. Végül is a fájdalom csillapítására használt bármelyik növény képes lenne megölni egy embert, ha a kellő dózisban adnák – egy kicsit több ebből vagy abból, és vége lenne.

De hogyan kérhetne ilyet tőle?

Lúdtollat helyeznek az ujjai közé, és kezét a papír fölé irányítják, hogy rátehesse a kézjegyét. Firkája Katherine-t vagyonos asszonyná teszi. Csak azt reméli, hogy nem hajtja ezzel a vagyont hajszolók hordáját felesége ajtaja elé. Igen, fiatal még, alig múlt harminc, és vonzereje, melynek ő is – már idősödő özvegyemberként – áldozatul esett, dicsfényként ragyog körülötte. Ő sosem volt hétköznapi értelemben szép, mint más férfiak feleségei. Nem, az ő varázsa

bonyolult, és a korral egyre jobban kivirágzik. Katherine azonban okosabb annál, semhogy behálózza holmi hízelgő gavallér, az özvegyi vagyona kacsingatva. Bizony, nagyon sokkal tartozik neki. Ha belegondol, hogy felesége mennyit szenvedett miatta, a legszívesebben felzokogna, de a teste már erre sem képes.

Nem hagyja rá a Snape kastélyt, yorkshire-i székhelyét – felesége nem is akarná. Sokszor említette, mennyire örülne, ha többé soha nem kellene a kastélyba lépnie. Snape az ifjú Johnra száll majd. Latymer fia nem lett egészen olyan ember, amilyenre vágyott, és gyakran gondolt arra, milyen gyermeke születhetett volna Katherine-től. Ezt a gondolatot azonban mindig beárnyékolta a halott újszülött, az elátkozott csecsemő, aki akkor fogant, amikor a katolikus lázadók megrohanták Snape-et. El se meri képzelni fogantatásának körülményeit, s hogy éppen az nemzette, Murgatroyd, akit gyermekkorában oly sokszor vitt magával nyulat vadászni. Kedves fickó volt pedig, nem látszott még rajta, milyen brutális ember lesz belőle. Latymer átkozza a napot, amikor magára hagyta fiatal feleségét előző feleségétől való gyermekeivel, hogy elmenjen az udvarba kegyelemért könyörögni a királyhoz, elsősorban pedig átkozza gyengeségét, ami miatt kapcsolatba került a lázadókkal. Hat év telt el azóta, de azok a régi események úgy belevésődtek családjá életébe, mint sírkőbe a szavak.

Katherine kisimítja a takarókat, egy dallamot dúdol; Latymer nem ismeri, vagy nem emlékszik rá. A férfit hirtelen elönti a szeretet hulláma. Házassága szerelemből fakadt – az ő részéről biztosan. Mégsem tette meg, ami egy férjnek kötelessége lett volna – nem védte meg a feleségét. Az asszony sosem beszélt erről. Azt kívánta, bár kiabálna és haragudna rá – bár gyűlölné, hibáztatná. Ő azonban kiegyensúlyozott és tartózkodó maradt, mintha semmi sem változott

volna. A hasa pedig hatalmasra dagadt, őt csúfolva. Csak amikor megszületett a kisbaba, és meg is halt egy órán belül, csak akkor látta felesége arcán a letörölt könnyek nyomát. Mégsem beszéltek róla soha.

Ez a daganat, mely lassan elemészti, ez a büntetése, s vezeklésképp mindössze annyit tehet, hogy gazdaggá teszi asszonyát. Hogyan kérhetne tőle még valamit? Ha felesége beköltözhetne elgyötört testébe akár csak egy pillanatra is, vita nélkül teljesítené a kérését. A könyörület cselekedete lenne, abban pedig biztosan nincs semmi bűn.

Katherine most az ajtóhoz ér, kikíséri a jegyzőt, aztán visszasuhog, hogy leüljön melléje, leveszi a köpenyét és leteszi az ágy lábánál, ujjai hegyével megdörzsöli a halántékát és megrázza tizianvörös haját. Száraitottvirág-illata feléje száll, ő pedig reszketve várja, hogy belefúrhasa arcát úgy, mint régen. Felesége könyvet vesz kezébe és halkán olvasni kezd, a latin szöveg könnyedén pereg ajkáról. Erasmus az. Az ő latintudása túlságosan megkopott már ahhoz, hogy megértse; emlékeznie kellene erre a könyvre, mégsem sikerül. Felesége mindig tanultabb volt nála, bár az ellenkezőjét igyekezett mutatni; ő sosem akart másoknál többnek látszani.

Félénk kopogás szakítja félbe őket. Meg lép be, kezét fogva annak a kétbalkezes lánynak, akinek nem jut eszébe a neve. Szegény kis Meg, azóta, hogy Murgatroyd megjelent az embereivel, olyan ijedős, mint egy csikó, emiatt többször elgondolkozott azon, vajon mit tehettek vele is. A kis spániel felélénkül, s elragadtatott farkcsóválásba és fickándozásba kezd a lánya lába körül.

– Apám – suttogja Meg, s tavaszi-rét fuvallatú csókot nyom a homlokára. – Hogy érzi magát?

Ő fölemeli a kezét, ezt a nagy, halott uszadékfa-darabot, ráteszi az ő lágy, fiatal kezére, és megpróbál mosolyogni.

A lány Katherine-hez fordulva így szól: – Anya, megjött Huicke.
– Dot – szól az úrnő a szobalánynak –, kísérd be, kérlek, az orvost!
– Igen, asszonyom. – Nagy szoknyasuhogással megfordul, és az
ajtó felé indul.

– És Dot... – teszi hozzá Katherine.

A lány megáll az ajtóban.

– ...kérd meg az egyik fiút, hogy hozzon még be tűzifát! Már csak
egy hasábunk maradt.

A szobalány bólintva kicsit meghajol.

– Ma van Meg születésnapja, John – mondja Katherine. – Tizen-
hét éves.

Latymer úgy érzi, mozdulni sem bír, pedig szeretné jól látni, meg-
érteni a kifejezést felesége dióbarna szemében, de a lány részletei el-
mosódnak. – Az én kis Margaret Neville-em, kész nő... már tizen-
hét. – Hangja inkább káromlás. – Valaki majd feleségül kér téged.
Egy finom ifjú úr. – A felismerés úgy éri, mint egy arcucsapás: so-
sem fogja megismerni a lánya férjét.

Meg kezével megtörli a szemét.

Huicke beoson a szobába. Ezen a héten mindennap eljön. Laty-
mer csodálkozik, vajon mi lehet az oka, hogy a király a saját orvosát
küldi gondoskodni egy olyan, szinte kegyvesztett északi úrról, mint
ő. Katherine szerint ez annak a jele, hogy valóban kegyelmet kapott.
Ennek azonban nincs értelme, s elég jól ismeri a királyt, hogy gya-
nítsa, gesztusában valami rejtett szándék bújik meg, bár hogy mi le-
het az, nem tudja biztosan.

Az orvos vékony fekete árnyként közeledik az ágyához. Meg egy
újabb csókkal távozik. Huicke felhajtja a takarót, áporodott bűzt en-
gedve ki alóla, és lepkeérintéssel tapogatni kezdi a daganatot. Laty-
mer gyűlöli ezt a glazékesztyűs kezet. Még soha nem látta, hogy

Huicke levette volna a kesztyűjét, mely finom és puha, mint az emberi bőr. Emberszem méretű gránátkövel díszített gyűrűt visel fölötte. Latymer mérhetetlenül irtózik ettől az embertől a kesztyűje miatt, mely csalárdul kéznek tetteti magát, s azért is, mert tisztatlannak érzi magát miatta.

Éles fájdalom nyilall belé, gyorsan és felületesen kezd miatta lélegezni. Huicke egy üvegcsényi valamit szimatol – feltételezi, hogy a vizelete –, magasra tartja a fénybe, miközben halkan Katherine-nel beszélget. Felesége ragyog a fiatal orvos közelségében. A doktor túlságosan lányos és bolondos, hogy tartania kellene tőle, Latymer mégis gyűlöli fiatalága és a benne rejlő ígélet miatt is, nem csak kesztyűs keze miatt. Nyilván ragyogó elme, ha már ilyen fiatalon a király szolgálatában állhat. Huicke jövője diadalmenetként jelenik meg előtte, míg a sajátja végleg bezárulni látszik. Latymer hátrahanyatlik, a halk hangok átsuhannak fölötte.

– Adtam neki valamit a fájdmárára – mondja a felesége. – Fűzfakérget és oroszlánfarkat.

– Kitűnő orvosi érzéke van – válaszol Huicke. – Eszembe sem jutott volna ezeket együtt adni.

– Érdekelnek a gyógyfüvek. Van egy saját kis fűvészkertem... – elhallgat. – Szeretem nézni, ahogy növekednek a dolgok. És megvan Bankes könyve is.

– *Bankes fűvészkönyve*, az a legjobb. Legalábbis szerintem az, bár az akadémikusok inkább megvetik.

– Gondolom, női könyvnek tartják.

– Valóban – feleli a férfi. – Pontosan ez az viszont, amiért engem érdekel. Az én véleményem szerint a nők többet tudnak a gyógyításról, mint Oxford és Cambridge minden tudósa együtt, bár ezt általában megtartom magamnak.

Latymer testébe éles fájdalom hasít, most még erősebben, kétrét görnyed tőle. Sikoltást hall, alig ismeri fel a saját hangját. A bűntudatba fog belehalni. A görcs végül tompa fájdalommal enyhül. Huicke már elment, valószínűleg elaludt egy időre. Aztán hirtelen sürgető érzés fogja el. Meg kell kérnie, mielőtt elszöknek tőle a szavak; de hogyan fogalmazza meg?

Saját erejétől meglepve megragadja Katherine csuklóját, és rekedten szól: – Adj még tinktúrát!

– Nem adhatok, John – feleli. – Már adtam annyit, amennyit lehet. Ennél többtől... – Elakad a szava.

Még jobban szorítja, és rekedten nyögi: – Azt akarom, Kit.

Felesége ránéz, nyíltan a szemébe, nem szól semmit.

Latymer úgy véli, látja felesége gondolatait, mint egy óraművet, ahogy azon gondolkodik, hol talál erre igazolást a Bibliában; hogyan békítse össze a lelkét egy ilyen cselekedettel; hogy ez akasztófára juttathatja; hogy ha ő fácán lenne, melyet elkapott egy kutya, nem sokat gondolkozna, hanem könnyörületesen kitekerné a nyakát.

– Amit tőlem kérsz, az kárhozatra juttat mindkettőnket – sutogja.

– Tudom – válaszolja.

1. fejezet

*Whitehall palota, London,
1543. március*

KÉSŐN ESETT LE A HÓ, és a Whitehall palota hólepte tornyocskái eltűnnek a tápiókaszínű ég alatt. Az udvaron bokáig áll a latyak, a kőkockákra rögtönzött ösvénynek kiszórt fűrészporszerűen Katherine érzi, ahogy a nedves hideg átáztatja a cipőjét, és szoknyájának nyirkos szélé kellemetlenül csapkodja a bokáját. Megborzong, vastag kabátját szorosan maga köré húzza, miközben a lovászfű segít Megnek leszállni.

– Itt is vagyunk – mondja derűsen, bár a derű a legutolsó, amit érez. Kinyújtja a kezét, hogy Meg belekapaszkodhasson.

Mostohalánya arca kipirult, színe kiemeli barna szemét, élénknek és tisztának mutatja. Kedves, kissé riadt tekintete egy erdei állatkáét idézi, de Katherine látja rajta, mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy visszatartsa a könnyeit. Rosszul érintette az édesapja halála.

– Gyere – hívja Katherine –, menjünk be!

Két lovász leszerszámozta a lovakat, és most maroknyi szalmával sietve a szőrüket kefélik, miközben egymást ugratják. Az úrnő szürke

heréltje, Serleg, hangos topogással és horkantásokkal a fejét dobálja, s gomolygó párát ereget, mint egy sárkány.

– Nyugi, fiú! – csitítja Katherine, megfogja a kantárt, megsimítja bársonyos orrát, és megengedi, hogy a ló a nyakába szuszogjon. – Meg kellene itatni – szól a lovászfúúnak, s átadja neki a kantárszárát. – Maga Rafe, ugye?

– Igen, úrnőm – feleli ő. – Emlékszem Serlegre, egyszer tettem rá borogatást. – A fiú arcát elönti a pír.

– Igen, lesántult. Szép munkát végzett vele.

A lovász arcán széles mosoly terül el. – Köszönöm, úrnőm!

– Nekem kellene köszönetet mondanom *magának* – válaszolja Katherine megfordulva, ahogy Rafe az istállók felé vezeti Serleget. Megragadja mostohalánya kezét, és elindul a nagykapu felé.

Hetek óta dermedt a fájdalomtól, jobban szerette volna, ha nem kell az udvarba jönnie ilyen kevéssel a férje halála után, de beidéztek – Meget is –, a király lányának hívása pedig nem olyasmi, amit vissza lehet utasítani. Egyébként Katherine kedveli Lady Maryt, kis lány koruk óta ismerik egymást, egy ideig még közös tanáruk is volt, amikor Katherine anyja Mary anyját szolgálta – Aragóniai Katalin királynét –, mielőtt a király eltaszította. Akkoriban egyszerűbbek voltak a dolgok, a nagy egyházszakadás előtt, de aztán a világ a feje tetejére állt, és az ország kettészakadt. De most nem fogják még megparancsolni, hogy az udvarban maradjon. Mary biztosan tiszteletben tartja a gyászidejét.

Amikor Latymerre gondol és arra, hogyan segítette az eltávozását, majd' kifutnak az érzései, mint a lábokban felforró tej. Kénytelen visszaemlékezni az egész borzalomra, hogy maga előtt is igazolni tudja a cselekedeteit: férje szenvedő kiáltásaira, arra, ahogy a teste önmaga ellen fordult, kétségbeesett kérésére. Azóta is kutatja a

Bibliát precedens után, de nincs benne történet kegyes gyilkosságról, semmi, ami reményt adna elátkozott lelkének; nem menekülhet a tette elől. Megölte a férjét.

Katherine és Meg, még mindig kéz a kézben, belép a nagyterembe. Nyirkos gypjű és füstölő fahasábok szaga csapja meg az orrukat, úgy hemzsegnek az emberek, mint egy zsúfolt piactéren. Kavarnak a benyílókbán, feszítenek a galériákon, parádézhatnak finom ruháikban. Néhányan a sarokban ülnek, róka és libákat játszanak, kártyáznak, kockáznak, ledobva tétjeiket. Időnként kiáltás harsan, amikor valaki nyert, vagy veszített. Katherine Meget figyeli, aki tágra nyílt szemmel bámulja mindezt. Sosem járt az udvarban, egyáltalán, alig járt még valahol, s a feketébe öltöztetett Charterhouse halálos csöndje után nyilván goromba ébredés lehet ez. Komor párt alkotnak gyászfekete öltözékükben a tarka ruhás hölgyek seregében, akik elsuhanak előttük csacsogva-fecsegetve, finom ruhájuk lebeg lépteik ritmusára, mintha táncolnának, s közben folyton körülnézgetnek, hogy lássák, ki vette észre, milyen elegánsak, vagy hogy irigyen megjegyzést tegyenek arra, aki jobban öltözött náluk. Divatosak a kis kutyák, úgy szorongatják őket a karjukban, mint egy-egy karmantyút, vagy az ebek a sarkukban loholnak. Még Megből is kibuggyan a nevetés, amikor látja, hogy az egyikük úrnője uszályán próbál meg utazni.

Apródok és inasok szaladgálnak föl-alá, szolgálak nyomakodnak át köztük, kettesével, fahasábokkal teli kosarakat cipelve, hogy felszíták a tüzet a fogadótermekben. Kukták hadserege terít hosszú asztalokat vacsorához a nagyteremben hangos zörgéssel-csörömpöléssel, mindegyikük jókora rakás edénnyel egyensúlyoz. Egy csapat zenész hangol, a disszonáns húrok végül valami dallamfélévé állnak össze. Végre zene, gondolja Katherine, s elképzelem, ahogy felkapják

őt a hangok, pörög és forog, amíg szinte már levegőt sem kap a boldogságtól. Aztán elhessenti a gondolatot. Most még nem táncolhat.

Megállnak, amikor egy csapat őr vonul el mellettük, és Katherine-nek eszébe jut, hogy talán épp úton vannak őrizetbe venni valakit. Mindez újra eszébe juttatja, hogy mennyire nem kívánczik most ide. Ám az idézés az idézés. Levegő után kap, amikor két kéz kerül elő a semmiből, s a szemére tapad, amitől szíve a torkába ugrik.

– Will Parr! – kiált fel nevetve.

– Miből találtad ki? – kérdezi Will, s leejti a kezét.

– Bárhol felismerném a szagodat, öcsikém – csúfolja Katherine orrát álcázott undorral felhúzva s szembefordulva vele, aki egy csoport férfival álldogál ragyogó arccal, mint egy kisfiú, rézszínű haja égnek mered levetett sapkája helyén, különös két szeme – az egyik vízkék, a másik karamellszínű – csak úgy villog a maga huncut módján.

– Lady Latymer! Alig emlékszem már, mikor láttam utoljára. – Egy férfi lép előre. Minden hosszú rajta: hosszú az orra, hosszúkás az arca, hosszú a lába, és a szemében van valami vérebszerű. A természet azonban valamilyen csellel mégis igen megnyerővé tette minden furcsasága ellenére. Talán a kétségtelen magabiztosságához lehet ennek köze, ami abból fakad, hogy ő a Howard fiúk legidősebbike, a következő Norfolk hercege.

– Surrey! – Mosoly ömlik el a nő arcán. Talán mégsem lesz olyan rossz itt az udvarban, ha ennyi ismerős arc veszi körül. – Még mindig verseket ír?

– De mennyire! Bizonyára örömmel hallja majd, hogy sokat fejlődtem.

A férfi valamikor írt neki egy szonettet, amikor még alig léptek ki a gyermekkorukból, s azóta is sokat nevettek rajta – az „erény”

rímpárja a „merény” lett. Az emlék hatására felbugyog benne a nevetés. Ez volt Surrey egyik „ifjúkori szégyene”, ahogy ő fogalmazta.

– Sajnálom, hogy gyászban látom – folytatja a férfi most már komoly arccal. – De hallottam, mennyit szenvedett a férje. Talán kegyelem volt neki, hogy végre elmehetett.

Katherine bólint, a mosoly megdermed az arcán, nem találja a szavakat, hogyan válaszoljon, s nem tudja, vajon gyanakszik-e rá a férfi, s az ítélkezés jeleit kutatja az arcán. Talán kiszivárogtak Latymer halálának körülményei? Most terjed el a palota folyosóin? Talán a balszamosók láttak valamit – az ő bűnét halott férje zsigereiben följegyezve. Elhessenti a gondolatot. Amit beadott neki, az nem hagy nyomot, és biztos lehet benne, hogy nincs vádaskodás Surrey hangjában. Ha meglátszik az arcán, azt fogják hinni, hogy a bánattól zaklatott, de a szíve mégis hevesen kalimpál.

– Hadd mutassam be a mostohalányomat, Margaret Neville-t! – szól, s igyekszik összeszedni magát.

Meg hátramaradt, s most alig leplezett rémület ül ki arcára az ötlettől, hogy őt be akarják mutatni ezeknek a férfiaknak, még ha egyikük Will is, aki gyakorlatilag a nagybátyja. Megről lerí a feszélyezettsége. A Snape-ben történt gyalázatos események óta Katherine amennyire csak tudja, távol tartja őt a férfiak társaságától, de most nem tehet mást. Egyébként is, végül férjhez kell majd mennie. Katherine feladata lesz, hogy elrendezze, de Isten a tudója, a lány még nem áll rá készen.

– Margaret – mondja Surrey, megfogva Meg kezét. – Ismertem az édesapját. Rendkívüli ember volt.

– Valóban – suttogja a lány egy halvány mosollyal.

– *Engem* nem akar bemutatni a nővérenek? – Egy férfi lép előre, magas, majdnem olyan magas, mint Surrey. Malomkeréknyi,

strucctollal díszített bársonykalappal integet, mely ugrál és táncol, ahogy teljesen fölöslegesen lobogtatja.

Az asszony elfojt egy semmiből feltörő nevetést. A férfi külseje látványos, fekete bársonyzekét visel, melynek hasítékaiból karmazsinvörös atlaszselyem buggyan elő, s az egészet cobolyprém gallér koronázza. Elkapja Katherine-nek a cobolyprémre vetett pillantását, s fölemeli a kezét, hogy végigsimítsa, mintegy rangja hangsúlyozásaképp. Katherine fejét törve igyekszik visszaemlékezni a költekezést korlátozó törvényre, s arra, hogy ki jogosult cobolyprémet viselni, így próbálva elhelyezni a férfit, akinek kezét súlyos gyűrűk nehezítik. Túl sok egy jó ízlésű embernek, de az ujjai finomak és karcsúak, s most a cobolyprémtől a szájához vándorolnak. Középső ujját lassan, kényelmesen végighúzza az alsó ajkán, közben nem mosolyog. A szemétől – mely kék, mint a meténg virága, szinte szemérmetlenül kék – és lefegyverzően egyenes tekintetétől azonban úgy érzi, elpirult. Csak egy pillanatra találkozik a tekintetük, egy szemrebbetésnyire, mielőtt Katherine pillantása a padlóra esne.

Rákacsintott volna? Az arcátlan. Rákacsintott! Nem, biztosan csak képzelte. Na de miért képzelné, hogy ez a túlóltözött számár rákacsint?

– Thomas Seymour, a nővérem, Lady Latymer – jelenti be Will, aki láthatólag jól szórakozik azon, ami történt, bármi volt is az.

Tudnia kellett volna. Thomas Seymour „az udvar legcsinosabb férfija” kétes cím birtokosa, folytonos pletykák, ifjonti szerelmek, tört szívek, házastársi viszályok főszereplője. Magában elismeréssel szemléli; szép férfi, az vitathatatlan, de ő nem fog bedölni a bűbájának, nem, ahhoz túl sokat élt már.

– Nagyon örvendek, asszonyom – mondja, és hangja olyan sima, mint az olvasztott vaj –, hogy végül megismerhetem végre.

Surrey a szemét forgatja.

Na, ezek sem szívelik egymást, véli Katherine. – Végül és végre! – Kicsúszik a száján, mielőtt észbe kapna; nem tehet róla, de mindenáron helyére akarja tenni ezt az embert. – Nagy ég! – A kebléhez emeli egyik kezét, hogy kifejezze túlzott meglepetését.

– Így van, asszonyom, már hallottam a szépségéről – folytatja zavartalanul –, és elakad a szavam most, hogy a saját szememmel látom.

Katherine-ben felötlik, hogy szépség alatt a férfi talán a nemrég szerzett vagyonára gondol. Nyilván kiszivárgott már örökségének híre. Will például nem tudja tartani a száját. Némi bosszúság gerjed benne öccse és a fecsegése miatt.

– Elakad a szava? – Még mit nem, ez a sima szájú alak!, gondolja, s valami szellemes visszavágáson töri a fejét. Tekintetét egyenesen a férfi szájára szegezi, a szemébe nem mer újra belenézni, de zavarba ejti a nedves, rózsaszín nyelvén megcsillanó fény is. – Surrey, maga hogyan vélekedik? Seymournak összebogozódott a nyelve. – Surrey és Will nevetni kezd, Katherine pedig tovább kutat az agyában még valami után, s mikor megtalálta, kiböki: – Lehet, hogy ez lesz a veszte.

A három férfiből egyszerre tör ki a nevetés. Az asszony győzedelmeskedik; csípős szelleme nem hagyta cserben, még ezzel a nyugtalanító alakkal szemben sem.

Meg döbbenten bámulja a mostohaanyját. Nem sok alkalommal láthatta ezt a Katherine-t, a sziporkázó, előkelő hölgyet. Anyja megnyugtató mosolyt küld feléje, míg Will bemutatja Seymournak, aki úgy néz rá, mintha ennivaló lenne.

Katherine megfogja a kezét, s így szól hozzá: – Gyere, Meg, ne-hogy elkéssünk Lady Marytól!

– Rövid találkozás volt, mégis milyen édes – fuvolázza Seymour negédesen.

Katherine elengedi a füle mellett, egy pusztit nyom Surrey arcára, s miközben elindul, visszafordul, és nagyjából Seymour irányába megbiccenti a fejét.

– Elkísérlek – szól az öccse, és besiklik kettőjük közé, karját a hölgyekébe fűzve.

– Nagyon örülnék, Will – sziszegi Katherine, mikor fölérnek a lépcsőn, és hallótávolságon kívül kerülnek –, ha nem beszélne az örökségemről a barátainak.

– Túl gyorsan vádaskodsz, nővérkém, egy szót se szóltam róla. Kiszivárgott, ez elkerülhetetlen volt, de...

Katherine felcsattan: – Akkor mi volt ez az egész az úgynevezett szépségemmel?

– Kit – nevet az öccse –, komolyan mondom, hogy valóban a szépségedről beszélt.

Katherine durcásan vállat von.

– Muszáj mindig a zsembes nővért játszani?

– Ne haragudj, Will! Igazad van, nem te tehetsz róla, hogy beszélnek az emberek.

– Nem, *nekem* kellene bocsánatot kérnem. Nehéz sorod volt mostanában. – Ujja közé csippenti nővére szoknyájának fekete selymét. – Gyászolsz. Tapintatosabb is lehetnék.

Csöndesen mennek végig a hosszú galérián Lady Mary termei felé. Will láthatólag eltűnődik, Katherine-ben felmerül a gyanú, hogy talán azt kívánja, bár ő gyászolhatná a feleségét, akivel bizony a találkozásuk pillanatától fogva nem kedvelték egymást. Anne Bourchier, az idősebb Essex grófjának egyetlen örököse volt az a főnyeremény, akit anyjuk szinte rögeszmésen akart megszerezni egyetlen

fiának. Anne Bouchier-val együtt nagy remények látszottak valóra válni, mégpedig az Essex cím elnyerése, ami egy-két fokkal följebb emelhetné a Parrokat. A házasság azonban semmit sem hozott szegény Willnek, se gyereket, se címet, se boldogságot; a szégyenen kívül semmit, mivel a király Cromwellnek adta a grófságot, Anne pedig megszökött egy vidéki lelkésszel. Will nem tudott megszabadulni a botránytól, folyton ugratták olyan szavakkal, mint „pápaszem”, „papramorgó” és „püspökfalat”. Nem látta a dolog vicces oldalát, s bármennyire igyekezett is, nem tudta elérni, hogy a király szentesítse a válását.

– A feleségedre gondolsz? – kérdi Katherine.

– Honnan tudod?

– Ismerlek, Will Parr, jobban, mint gondolnád.

– Egy újabb porontyot szült annak az átkozott lelkésznek.

– Jaj, Will, a király végül is enged majd, és te tisztességes asszony-nyá teheted Lizzie Brooke-ot.

– Lizzie-nek kezd elfogyni a türelme – nyögi Will. – Ha anya nagy reményeire gondolok a házassággal kapcsolatban, s hogy mit meg nem tett érte...

– Hát, végül nem érte meg a kudarcát. Talán jobb is így.

– Leghőbb vágya volt, hogy újra fölemelkedni lássa a Parrokat.

– Elég jó a mi vérünk, Will. Apa az öreg királyt szolgálta, az ő apja IV. Edwardot, anya pedig Katalin királynét. – Az ujjain számolja őket. – Akarsz ennél többet?

– Régi történet ez már – morogja a testvére. – Nem is emlékszem apára.

– Nekem is csak halvány emlékeim vannak róla – feleli Katherine, bár arra a napra tisztán emlékszik, amikor eltemették; hogy mennyire bosszankodott, mert túlságosan fiatalnak tartották hatéves

korában, s nem vehetett részt a temetésen. – Egyébként Anne hűgunk mind az öt királynét szolgálta, most pedig a király lányának udvarhölgye. Nagyon valószínű, hogy nekem is ez lesz a dolgom még egyszer. – Bosszantja az öccse törekvése, a legszívesebben figyelmeztetné, hogy ha annyira fontos neki a Parrok fölemelkedése, akkor elkezdhethné behízelegni magát a megfelelő emberek kegyei-be a helyett a Seymour fickó helyett. Lehet, hogy Seymour Edward herceg nagybátyja, de a bátyja az, Hertford, aki igazán befolyásos a királynál.

Will megint morogni kezd, de aztán úgy tűnik, meggondolja magát, s a nővére mellett átevickél a király termei előtt kavargó tömegen.

Aztán megszorítja a testvére karját, és azt kérdezi: – Mi a véleményed Seymourról?

– Seymourról?

– Igen, róla...

– Nem sok. – Katherine hangja elcsuklik.

– Szerinted nem ragyogó ember?

– Nem mondhatnám.

– Arra gondoltam, hogy megpróbálhatnánk összehozni Meggel.

– Meggel? – fakad ki Katherine. – Elment az eszed?

Meg arcából kiszalad a vér.

Ez az ember élve felfalná szegény kislányt, gondolja az asszony. – Meg nem megy még hozzá senkihez. Hiszen az apja szinte még ki sem hűlt.

– Ez csak egy...

– Egy nevetséges ötlet volt – csattan fel a nő.

– Ő nem az, akinek gondolod, Kit. Ő közülünk való.

Katherine megérti, hogy öccse szerint Seymour is az új vallás követője. Ám ő nem szereti, ha egy kalap alá veszik az udvari reformerekkel,

az ezzel kapcsolatos eszméit inkább megtartja magának. Az évek során megtanulta, hogy az udvarnál biztonságosabb a rejtőzködés.

– Surrey nem kedveli őt – feleli az öccsének.

– Á, az csak valami családi ügy, még a valláshoz sincs semmi köze.

A Howardok felkapaszkodott jöttmenteknek tartják a Seymourokat. Ennek semmi köze Thomashoz.

Katherine vállat von.

Will otthagya őket, ők pedig megcsodálják a király új festményét, mely a galériában függ. Annyira új még, hogy Katherine érzi a festék szagát, a színei élénkek, a részleteket arannyal emelték ki rajta.

– Ez az utolsó királyné? – érdeklődik Meg, egy pártás főköttöt viselő, komor hölgyre mutatva a király mellett.

– Nem, Meg – suttogja Katherine, ujját az ajkára szorítva –, jobb, ha nem említed itt az utolsó királynét. Az ott Johanna királyné, a húga Thomas Seymournak, akivel az előbb találkoztál.

– De miért Johanna királyné, amikor utána még két királyné volt?

– Johanna az, aki örököszt adott neki. – Azt már nem teszi hozzá, hogy Seymour Johanna volt az, aki előbb meghalt, mint hogy a király ráunt volna.

– Tehát az ott Edward herceg – mutat Meg a fiúra, apjának kicsinyített mására, ugyanolyan pózban.

– Ő az, igen, ők pedig – és a kép két szélén lévő lányokra mutat, akik úgy állnak ott tétovázva, mint egy pillangópár, akiknek nincs hova leszállniuk – Lady Mary és Lady Elizabeth.

– Látom, a portrémat csodálják – hallatszik egy hang a hátuk mögül.

A nők megfordulnak.

– Will Sommers! – ujjong Katherine. – *Az ön portréja?*

– Nem látnak engem?

Katherine újra megnézi, s megtalálja a kép hátterében.

– Szóval ott van! Nem vettem észre. – A mostohalányához fordul.

– Meg, bemutatom Will Sommerst, a király bolondját, a legőszintébb embert az udvarban.

A férfi kinyújtja egyik kezét, és előhúzza egy rézérmét a lány füle mögül, kicsalva belőle ezzel egy ritka, örömteli nevetést.

– Hogy csinálta ezt? – kuncog Meg.

– Varázslat – vágja rá a férfi.

– Én nem hiszek a varázslatban – szól Katherine. – De megismerem a jó trükköt, ha látom.

Még mindig nevetnek, amikor megérkeznek Lady Mary lakrészébe, ahol Mary kedvence, Susan Clarencieux tűnik fel tojássárga színű ruhában, s már a belső ajtóból viperaként inti őket csendre.

– A szokásos fejfájás tört rá megint – suttogja Susan kényszeregett mosollyal. – Úgyhogy ne zajongjanak! – Végigméri Katherine-t, majd mintha a ruhája árát próbálná megbecsülni s kevésnek találná, hozzáteszi: – Igen sötét és komor; Lady Marynek nem fog tetszeni. – Aztán kezét a szája elé kapja. – Bocsásson meg, nem jutott eszembe, hogy gyászolnak.

– Már el is felejtettem – feleli Katherine.

– A húga a magánlakosztályban van. Bocsásson meg, még el kell intéznem... – Nem fejezi be, hanem visszasuhan a hálószobába, s csöndesen becsukja maga mögött az ajtót.

Átsétálnak abba a szobába, ahol itt-ott néhány hölgy üldögél a kézimunkájával. Katherine üdvözlésképp feléjük biccent, majd észreveszi Anne hűgát egy ablakfülkében.

– Kit – köszönti Anne –, mennyire örülök, hogy látlak végre!

– Föláll, és ölelőn magához húzza a nővérét. – És Meg. – Kétfelől

megcsókolja a lányt, aki láthatóan jobban érzi magát itt, a hölgyek termében.

– Meg, nézegesd végig a faliszőnyegeket! Azt hiszem, édesapád képe is megjelenik az egyiken. Keresd meg őt!

A lány átmegy a szoba másik végébe, és a két nővér leül egy az ablakfülkében lévő padra.

– Na, és mi az alkalom? Mit gondolsz, miért idéztek be engem? – Katherine alig tudja elfordítani tekintetét a hűgárol, könnyed mosolyáról, bőrének áttetsző ragyogásáról, főkötője alól előbukkanó világos hajtincseiről, arcának tökéletes oválisáról.

– Lady Mary keresztanya lesz. Sokan másokat is meghívtak.

– Szóval nem csak engem... Ezt örömmel hallom. És kit fognak megkeresztelni?

– Egy Wriothlesley újszülöttet. Egy kislányt, a neve...

– Mary – vágják rá egyszerre, nevetve.

– Jaj, Anne, annyira örülök, hogy látlak! Az én házam nagyon sivár mostanában.

– Meglátogatlak Charterhouse-ban, ha a her... – Ijedt sóhajtással mindkét kezét a szája elé kapja. – Ha Lady Mary elenged. – Az asszony füléhez hajol, úgy súgja neki: – Lady Hussey-t a Towerba küldték, mert hercegnőnek nevezte.

– Emlékszem rá – szól Katherine. – De az évekkel ezelőtt történt, és ő hajthatatlan volt. Egy nyelvbtlást nem büntetnének meg így.

– Ó, Kit, sokáig voltál távol ettől a palotától. Elfelejtetted már, hogy milyen?

– Kígyófészek – mormolja.

– Hallottam, a király Huickét küldte, hogy a férjedet ápolja – szól Anne.

- Valóban. Nem tudom, miért.
- Akkor nyilván megbocsátott Latymernek.
- Gondolom, igen.

Katherine sosem értette teljesen férje szerepét a felkelésben. Ez volt az úgynevezett „kegyelem zarándokútja”, amikor az egész Észak, ahogy mondják, negyvenezer katolikus férfi felkelt Cromwell reformációja ellen. Néhány vezérük eljött Snape-be teljes fegyverzetben. Tüzes viták folytak az előcsarnokban, rengeteget kiabáltak, de nem tudta kihámozni a lényegét annak, amit mondtak. Legközelebb már csak azt látta, hogy Latymer vonakodva bár, de indulni készül. Azt mondták neki: szükségük van olyan férfiakra, mint ő, hogy vezesse őket. Csodálkozott, miféle fenyegetésekkel vehették rá erre, hiszen a férjét nem lehetett egykönnyen rákényszeríteni semmire. Még ha igazságosnak tartotta is az ügyüket, a földig rombolt kolostorokkal, a fákra felakasztott szerzetesekkel és a velük együtt tönkretett egyfajta életmóddal – többek között szeretett királynéjuk félreállításával, miközben a Boleyn lány úgy csavarta ujjá köré nagy királyukat, mint egy játékszert. Latymer legalábbis így festette le a helyzetet. De fegyvert fogni a királyuk ellen; ez nem az az ember volt, akit férjének ismert.

– Sosem beszéltél róla – említi Anne. – Úgy értem, a felkelésről. Ami Snape-ben történt.

– Azt a legszívesebben elfelejteném – feleli Katherine, lezárva a beszélgetést.

Abban az időben elterjedt egy változata az eseményeknek az udvarban. Mindenki tudta, hogy amikor a király hadseregének sarkában jártak a felkelők, Latymer Westminsterbe ment, hogy kegyelmet kérjen a királytól, a felkelők pedig köpönyegforgatónak gondolták, s elküldték Murgatroydot meg az embereit, hogy túszul

ejtsék Katherine-t és Meget, s kifosszák Snape-et – jó kis történet volt a pletykáknak. De még a húga sem tud a halott csecsemőről, Murgatroyd fattyú fiáról. Arról sem, hogy azért adta oda magát kétségbeesetten annak a brutális alaknak, hogy megmentse Meget és Dotot a karmai közül. Ez volt a legsötétebb titok az egészben. Megmentette a lányokat, de nem tudja, mit gondol Isten erről az egészről, hiszen a házasságtörés az házasságtörés az egyház szerint. Katherine gyakran gondolkozott azon, mi lehet az oka, hogy minden más vezér lógott – Murgatroyd is –, kétszázötvenet végeztek ki a király nevében, amikor a felkelés elbukott, csak Latymer nem. Talán *valóban* elárulta őket? Murgatroyd mindenestre ezt feltételezte. Jobban szereti azt hinni, hogy férje hűséges maradt, különben miért volt az egész? De sosem fogja megtudni az igazságot.

– Hallottál valaha arról, Anne, hogy Latymer vajon miért kapott kegyelmet? Beszéltek róla valamit az udvarban?

– Az én fülemig semmi sem jutott el, nővérkém – válaszolja Anne, megérintve Katherine ruhaujját, egy pillanatig rajta nyugtatva a kezét. – Ne emészd magad miatta! Ami elmúlt, az elmúlt.

– Igaz. – Mégis felöltlik benne, hogy a múlt úgy emészti el a jeleket, mint féreg az almát.

Átnéz a termen Megre, aki elszántan keresi a faliszőnyegeken, hogy hol talál az apjához hasonló képet. Az ő képét legalább nem hímezték át, mint másokét. Visszanéz Anne-re – a drága, hűséges, egyszerű Anne-re. Van benne valami frissesség, mintha több élet lenne benne, mint amennyi egyáltalán belefér. Hirtelen éri Katherine-t a felismerés, hogy mi lehet ennek az oka. A lélegzete elakad, kezét, előrehajolva, Anne mellkendőjére teszi, és megkérdezi: – Van valami, amit rejtegetsz előlem? – Aggódik, hogy mosolya elrejtje-e fel-törő irigységét, mely húga termékenységének gondolatára fogja el.

Rá van írva egész lényére a várandósság bimbózása, amire ő is anynyira vágyik.

Anne elpirul. – Hogy lehet az, hogy te mindent észreveszel, Kit?

– Hiszen ez nagyszerű hír! – A szavak elakadnak a torkában; özvegysége súlyos, vitathatatlan tény, az ő korában egy gyermek lehetőség nem más, mint távoli fantázia, s egyetlen élő csecsemő sincs, akit az ő nevével együtt említenének, kivéve a halott újszülöttet, akitől sosem beszélnek.

Gondolatai nyilván megjelentek az arcán, mert Anne biztatóan teszi kezét az övére, ezekkel a szavakkal: – Neked is van még esélyed, nővérkém. Biztosan újra férjhez mész még.

– Azt hiszem, két férj elég volt – feleli Katherine határozottan lezárva a témát, de aztán suttogva folytatja –, de miattad nagyon örülök. Tudom, hogy *ő* nem lesz egy újabb kis katolikus, akinek Lady Mary a keresztanyja.

– Pszt – szól Anne ujját az ajkához emelve, s a nővérek titokban összerosolyognak. Kinyújtja kezét a kereszt felé, mely testvére nyakában lóg. – Anya gyémánt keresztje – mondja, s fölemeli, hogy megcsillanjon rajta a fény. – Nagyobbnak emlékeztem rá.

– Te voltál kisebb.

– Hosszú idő telt el azóta, hogy anya eltávozott.

– Bizony – bólogat Katherine, de csak arra tud gondolni, hogy milyen hosszú volt anyja özvegysége.

– És ezek a gyöngyök – Anne még mindig a keresztet fogja –, ezek szinte rózsaszínűek. El is felejtettem. Ajjaj, az egyik szem laza. – Közelebb hajol. – Hadd nézzem csak, hátha meg tudom javítani. – Nyelve hegyét kidugva koncentrál, miközben hüvelyk- és mutatóujjával összenyomja a láncszem nyitott végét.

Katherine élvezi húga közelségét. Orrában érzi az illatát; édes és megnyugtató, mint az érett alma. Egy kicsit a faburkolat felé fordul, hogy Anne jobban a nyakához férjen. Tisztán látja a fán, ahol a CH monogramot kikaparták belőle. Szegény kis Catherine Howard, a legutóbbi királyné, ezek nyilván az ő szobái voltak. Persze hogy az övé voltak, hisz ezek a legszebbek a palotában, kivéve a király termeit.

– Így – szól Anne, s visszaejti a keresztet nővére ruhájára. – Ne-hogy elveszítsd anya egyik gyöngyét!

– De mondd csak, Anne, mi történt a legutolsó királynéval? Nem nagyon beszéltél róla. – Az asszony hangja suttogássá halkul, és újjával szórakozottan megsimítja a kikapart helyet a faburkolaton.

– Howard Katalinnal? – leheli.

Katherine bólint válaszképp.

– Kit, ő annyira fiatal volt, még Megnél is fiatalabb...

Mindketten Meg felé pillantanak, aki látszólag még alig nőtt ki a kislánykorból.

– Nem arra nevelték, hogy magas méltóságra kerüljön. Norfolk húzta őt elő a Howard klán távolabbi köreiből, hogy a saját céljait megvalósítsa vele. A viselkedése, Kit, el sem tudod képzelni, milyen modortalan volt, és mennyire sekélyes. De csinos kis fruska volt, és a király egészen elvesztette az önuralmát a... – Elhallgat, a megfelelő szót keresve. – ...a vonzerejétől. Az étvágya volt az, ami a bukkását hozta.

– A férfiakra? – kérdezi Katherine, még halkabban suttogva.

A nővérek feje még közelebb kerül egymáshoz, arcuk félig az ablak felé fordul, hogy meg ne hallják őket.

– Szinte megszállottan.

– Kedvelted őt, Anne?

– Nem... azt hiszem, nem. Kibíráhatatlanul hiú volt. De *ezt* a sorsot senkinek sem kívántam volna. Így a vesztőhelyre kerülni, ilyen fiatalon! Kit, az rettenetes volt. Az udvarhölgyeit egyenként kérdezték ki. Fogalmam sem volt róla, mi történik. Néhányan talán tudták, hogy mit művel, hogy a király orra előtt nyugodtan kikezd Culpepperrel.

– Csak egy kislány volt. Nem lett volna szabad egy ilyen öregember ágyába fektetni, akár király, akár nem.

Csőndben ülnek egy darabig. A szögletes ablaktáblákon át Katherine egy lúdcsapatot figyel, ahogy a távolban átröpülnek a tó fölött. – Téged ki kérdezett ki? – tudakolja végül.

– Gardiner püspök.

– Féltél?

– Halálra rémültem, Kit. Gonosz ember az, nem szabad neki keresztbe tenni. Egyszer láttam, hogy levágta egy kórista fiú ujját, mert eltévesztett egy hangot. Én nem tudtam semmit, ezért velem nem sokat tudott kezdeni. De mindannyiunk fejében ott motoszkált még a Boleyn-ügy.

– Hát persze, Boleyn Anna. Ez is ugyanúgy végződött.

– Pontosan ugyanúgy. A király visszavonult, nem volt hajlandó fogadni Katalint, éppen úgy, mint Annát. A szegény kislány megbolondult a félelemtől. Üvöltve futott végig egy szál ingben a hosszú csarnokon, még mindig hallom a sikoltozását. A csarnokban nyüzsgtek az emberek, de még csak rá sem nézett senki, még a nagybátyja, Norfolk sem. El tudod képzelni? – Igazgatja a ruháját, kihúzza egy laza szálát. – Hála az égnek, nem engem választottak ki, hogy a Towerban szolgáljam. Azt nem bírtam volna ki, Kit. Ott állni mellette, és nézni, ahogy föllép a vérpadra. Kikötni a kámzsáját. Lecsupasztani a nyakát. – Láthatóan megborzong.

– Szegény gyermek – mormolja Katherine.

– A pletyka szerint a király egy hatodik feleséget keres.

– Kiről beszélnek?

– A szokásos szóbeszéd. Minden férjzetlen nő szóba kerül, még te is, Kit.

– Lehetetlen – motyogja az asszony.

– Anne Bassettre fogadnak az emberek – folytatja Anne. – De ő még kislány, fiatalabb, mint az utolsó. El se tudom képzelni, hogy a király még egy ilyen fiatal lányt venne el. Howard Katalin elég nagy megrázkódtatás volt neki. A kis Anne családja mindenesetre igyekszik őt előretolni. Egész új ruhatárát kapott, hogy páváskodjon benne.

– Micsoda hely ez... – sóhajtja. – Tudtad, hogy Will házasságot javasol Meg és a Seymour fickó között?

– Ez egyáltalán nem lep meg – szól Anne a szemét forgatva. – Nagy cimborák ők ketten!

– Nahát ebből nem lesz semmi! – csattan föl Katherine.

– Szóval téged nem ejtett rabul a palota szívtiprója?

– Egy csöppet sem. Szerintem... – Nem találja a szavakat, anyyira felzaklatja, hogy az elmúlt egy órában Seymour minduntalan a tudata peremén kopogtat. – Á, hiszen tudod.

– Ők biztos nem értenének egyet veled – int fejével a fiatal lányok csoportja felé, akik a kandalló körül üldögélnek csevegve, és úgy tesznek, mintha varrnának. – Látnod kellene, hogy repdesnek, ha erre jár, mint pillangók a pókhálóban.

Katherine vállat vonva tűnődik, hogy ő bizony nem ilyen pillangó. – Sosem volt felesége? Hisz meglehet... mennyi, huszonkilenc?

– Harmincnégy!

– Nem látszik rajta a kora – válaszol Katherine meglepetten. Ám a fejében leginkább az motoszkál, hogy Thomas Seymour idősebb nála.

– Valóban... – Anne elhallgat, aztán hozzáteszi: – Mintha hallottam volna őt egyszer Richmond hercegnőjével együtt emlegetni.

– Micsoda, Mary Howarddal? – csattan fel Katherine. – Azt hittem, a Howardok és a Seymourok...

– Nincsenek jóban... igen, valószínűleg ezért is nem lett belőle semmi. Én személy szerint azt hiszem, hogy egy még ragyogóbb házasságra tartogatja magát.

– Hát akkor Meg nem is lenne megfelelő neki.

– Nagyrészt Plantagenet-vér folyik az ereiben – emlékezteti Anne.

– Az lehet, de én inkább jó partinak nevezném, nem ragyogónak.

– Az igaz – helyesel Anne.

Meg a falikárpitoktól elszakadva feléjük indul, és leül. A lánycsapat alaposan végigméri, ahogy elmegy mellettük, mögötte halkan összesúgnak.

– Láttad édesapádat, Meg? – kérdezi Anne.

– Igen. Biztos vagyok benne, hogy ő az, ott a csatatéren, a király mellett.

Mozgolódás támad, amikor Susan Clarencieux kisuhan Mary hálószobájából, s bejelenti a rá jellemző parancsoló, mégis nyugodt hangon: – Most felöltöztetik. – Majd Katherine-hez fordulva így folytatja: – Azt kérte, hogy *ön* válassza ki az öltözékét.

Az asszony rögtön észreveszi nemtetszését, ezért így felel: – Ön mit javasolna, Susan? Valami komolyat?

A nő arca ellágyul. – Jaj, nem, inkább olyat, ami felvidítja.

– Igaza van, természetesen. Akkor valami élénk legyen.

Susan arca kényszeredett mosolyra húzódik. Katherine jól tudja, hogyan kell bánni ezekkel az agyafúrt udvaroncokkal és a bizonytalanságaikkal, megtanulta az anyjától.

– És – teszi hozzá Susan, mialatt Katherine lesimítja a ruháját és megigazítja a főkötőjét – azt akarja, hogy bemutassa neki a lányt.

Az asszony bólint. – Gyere, Meg! Ne várakoztassuk az úrnőt!

– Muszáj mennem? – suttozza Meg.

– Muszáj bizony. – Karon fogja, talán durvábban, mint akarta, s azt kívánja, bár ne lenne a lány ennyire félszeg, aztán elszégyelli magát kíméletlenségéért, és hozzáteszi: – Lehet, hogy ő a király lánya, de egyáltalán nem kell félned tőle. Majd meglátod. – Megsimítja Meg hátát, és érzi, hogy mennyire lesoványodott, vállának csontjai úgy állnak ki, mint aprócska szárnyak.

Lady Mary selyemköntösbe burkolózva ül a hálószobájában. Törékenynek látszik, arca duzzadt; úgy tűnik, egészen elhagyta az ifjúsága. Katherine magában számol, igyekszik visszaemlékezni, vajon mennyivel lehet nála fiatalabb Mary. Mindössze nagyjából négy évvel, gondolja, de Mary fonnyadtnak tűnik, a szemében lázas csillogás... kétségtelenül annak a bánásmódnak a következménye, melyet apjától kellett elszenvednie. Most legalább az udvarban él, ahová tartozik, s nincs már félredobva, elrejtve valami nyirkos, távoli helyre. A helyzete azonban továbbra is bizonytalan, mióta apja szétszakította az országot annak bizonyítására, hogy anyja soha nem volt igazi felesége. Szegény Mary, még mindig fölötte lebeg a törvénytelenység szégyene. Nem csoda, hogy ennyire ragaszkodik a régi hithez; ez az egyetlen reménye a törvényességre és egy jó házasságra.

Keskeny ajka üdvözlő mosolyra görbül. – Katherine Parr! – köszönti. – Ó, mennyire örülök, hogy visszakaptam!

– Kiváltságnak tekintem, hogy itt lehetek, úrnőm – feleli Katherine. – De csak a mai keresztelőre jöttem. Hallottam, hogy ön lesz az új Wriothesley csecsemő keresztanyja.

– Csak mára? Ez csalódás nekem.

– Tiszteletben kell tartanom a gyász időszakát elhunyt férjemért.

– Igaz – szól Lady Mary halkán, s fölemeli egyik kezét, becsukja a szemét, és egy pillanatra megnyomja a homlokát két szemöldöke között.

– Fájdalma van? Keverhetek önnek valamit? – ajánlja Katherine, s előrehajol, hogy kezével megsimítsa Lady Mary homlokát.

– Nem, nem, vannak tinktúráim... több is, mint kellene – válaszolja, ültében fölegyenesedik, és mély lélegzetet vesz.

– Ha megdörzsölöm a halántékát, az talán enyhíti.

Mary beleegyezően bólint, így Katherine mögéje áll, és körkörös mozdulatokkal, ujjbegyeivel finoman masszírozza a halántékát. A bőre ott pergamenszerűen vékony, áttetszenek rajta összefutó, kék erei. Mary becsukja a szemét, fejét hátrahajtja az asszony mellkénéhez.

– Sajnálattal hallottam Lord Latymerről – mondja Mary. – Őszintén sajnálom.

– Nagyon kedves öntől, úrnőm.

– De Katherine, hamarosan visszajön, hogy a termeimben szolgáljon... Nagy szükségem van barátokra. Csak a húga van itt, és Susan, akikben igazán megbízhatom. Szeretném, ha olyan nők vennének körül, akiket ismerek. Rengeteg hölgy van a szobáimban, de azt sem tudom, hogy kik ők. Nekünk gyermekkorunkban közös tanárunk volt, Katherine, az ön anyja az én anyámat szolgálta. Úgy érzem, szinte rokonok vagyunk.

– Megtisztel vele, hogy így gondol rám – válaszolja, s csak most döbben rá, mennyire magányos lehet az élete egy olyan nőnek, mint Mary. Jogánál fogva már régen házasságot kellett volna kötnie egy varázslatos idegen herceggel, szülnie egy csapat hercegecskét, és szövetséget kötnie Anglia számára valami gyönyörű földdel, de őt ideoda lökdösték, volt kegyelt és kegyvesztett, törvényes és törvénytelen. Senki sem tudja, mit tegyen vele, legkevésbé az apja.

– Még mindig az igaz hitet vallja, Katherine? – kérdezi Mary, hangját suttogássá halkítva, bár senki más nincs a szobában Meget kivéve, aki kényszeredetten álldogál mostohaanyja mögött. – Tudom, hogy az öccse elkötelezett reformer, a húga és az ő férje is. De ön, Katherine, ön hosszú ideig volt egy északi úr felesége, és ott még a régi vallás uralkodik.

– Én a király hitét követem – feleli azt remélve, hogy nem következtetnek semmire a határozatlanságából. Nagyon jól tudja, hogy mi minden történik északon, ha a hitről van szó. Nem bír erre gondolni anélkül, hogy magán érezné Murgatroyd durva kezét, mosdatlan bűzét. Igyekszik elkergetni magától ezt a gondolatot, de nem tudja.

– Az apám hite... – mondja Mary. – Ő a szíve mélyén még mindig katolikus, bár szakított Rómával. Nem igaz, Katherine?

Az asszony alig hallja Maryt, nem tud másra gondolni, mint a halott csecsemőjére, ahogy fekete szeme kipattan, s nyugtalanító tekintete arra emlékezteti, hogy honnan származik. De aztán összeszedi magát, és így felel: – Így van, úrnőm. A hit dolgai már nem olyan egyenesek, mint voltak.

Gyűlöli a saját kétértelműségét, úgy érzi, semmivel se jobb, mint a többi alattomos udvaronc, mégsem tudja rávenni magát, hogy elárulja, milyen nagy mértékben fogadta már el az új vallást. Nem tudná

elviselni Mary csalódottságát. Ennek a nőnek az élete hatalmas csalódások sorozata, és Katherine nem vállalhatja, hogy még hozzátegyen akármilyen keveset is azzal, ha elmondja az igazságot.

– Hm – mormolja Mary. – Bár azok lennének! Bár azok lennének! – Szórakozottan babrál egy rózsafüzérrel, szemei csilingelnek, ahogy mozgatja őket a selyemzsinegen. – És ő a mostohalánya?

– Igen, úrnőm. Engedje meg, hogy bemutassam Margaret Neville-t.

Meg egy óvatos lépést tesz előre, majd mély bókba ereszkedik, ahogy tanulta.

– Jöjjön közelebb, Margaret – hívja Mary –, üljön csak le! – Egy székre mutat maga mellett. – És most mondja meg nekem, hány éves!

– Tizenhét vagyok, úrnőm.

– Tizenhét. Gondolom, már elérték valakinek, nem igaz?

– Úgy volt, úrnőm, de ő meghalt.

Katherine tanácsolta neki, hogy ezt mondja. Nem lett volna jó nyilvánosságra hozni, hogy a jegyese egyike volt a felségárulás miatt felakasztottaknak a *kegyelem zarándokútja* után.

– Hát akkor találnunk kell helyette valaki mást, ugye?

Valószínűleg csak Katherine veszi észre, ahogy eltűnik a szín Meg arcából.

– Segíthet a mostohaanyjának felöltöztetni engem.

A mise végtelennek tűnik. Meg izeg-mozog, Katherine gondolatai pedig Seymour felé vándorolnak, zavarba ejtő tekintetére, meténgkék szemére. Már a férfi emléke is megzavarja, összeszorítja egész

belsejét. Kényszeríti magát, hogy eszébe jusson a nevelés, billegő tollbokréta és a hivalkodása, eltúlzott öltözködése, és igyekszik újra a ceremóniára figyelni.

Lady Mary olyan törekenynek látszik, hogy csoda, hogy elbíri karjában az újszülöttet, aki gömbölyű és erőteljes, s olyan tüdeje van, hogy magát az ördögöt is halálra rémítené. Gardiner püspök vezeti a szertartást, arca olyan húsos, mintha olvasztott viaszból készült volna. Elnyújtja a dolgokat, véget nem érő, lassú hangon, csúnyán kántálja a latint. Katherine akaratlanul is arra gondol, ahogy ez az ember a hűgát faggatja, ijesztgeti – és a szerencsétlen kórista fiú ujjára. Azt mondják, Gardiner az utóbbi években egyre közelebb manőverezte magát a királyhoz, s hogy a király éppen annyira kikéri a tanácsait, mint az érsekét. A gyermek szünet nélkül, kivörösödött arccal sír, míg a szentelt vizet a fejére nem öntik. Attól a pillanattól kezdve teljes csöndben van, mintha a sátánt elűzték volna tőle, a püspök pedig önelégülten nézeget, mintha ez az ő műve lenne, nem pedig Istené.

A király nem vesz részt a keresztelőn. Wriothesley, a csecsemő apja, zaklatottnak tűnik. Szípgó, menyétszerű ember folytonosan bocsánatkérő pillantással; ő a lordpecsétőr, és azt rebesgetik, hogy ő tartja kezében Anglia gyepelőjét Gardinerrel együtt, de ezt nem gondolná senki, ha ránéz. Katherine-nek feltűnik, hogy iszapszínű szemével gyakran pillantgat aggodalmasan az ajtó felé, miközben szórakozottan ropogtatja az ujjait, úgyhogy időnként halk, reccsenő kattogás kíséri a püspök végtelen prédikálását. Az ilyen mellőzés sok mindent jelenthet egy olyan királytól, akinek szeszélyesen változhat az érdeklődése; lehet, hogy a lordpecsétőr irányítja Angliát, mindez azonban mit sem ér a király kegye nélkül. Wriothesley jól ismerheti a király szeszélyeit; hiszen ő is Cromwell embere volt valamikor,

de sikerült kicsusszannia abból a szövetségből, mihelyt megfordult a szél – egy újabb megbízhatatlan ember.

Amikor vége az egésznek, mindenki kitódul Lady Mary mögött, aki olyan szorosán kapaszkodik Susan Clarencieux sárga karjába, mintha mindjárt összeesne. Udvarhölgyei követik végig a hosszú galérián, sürgő-forgó udvaroncok között, akik utat engednek neki, amikor közeledik. Seymour is közöttük van, és két fiatalabb lány ostobán kuncog, amikor a férfi mosolyogva feléjük lengeti nevetséges tollbokrétáját. Katherine félrenéz, úgy tesz, mintha lenyűgözné az öreg Lady Buttes megjegyzéseinek áradata arról, ahogy a fiatalok öltözködnek, a költségek korlátozó törvény tágabb értelmezéséről és arról, hogy mi történik az illemszabályokkal. Az ő idejében más volt még minden, folytatja, manapság már senki sem tudja, hogyan mutassa ki tiszteletét az idősebbekkel szemben? Katherine fél füllel hallja, amint Seymour valami hízelgő megjegyzést tesz az ékszereire, nyilván nem őszintén. Egy pillanatra feléje néz, kurtán biccent, aztán Lady Buttes unalmas panaszainak özöne felé fordul.

Amint visszaértek Lady Mary termeinek viszonylagos nyugalmaiba, Susan Clarencieux mindnyájukat sietve áthajtja a külső termekbe, és az összeesés határán álló Maryt bekíséri a hálószobájába. A fiatalabb lányok most, hogy magukban vannak, csacsogva és kuncogva kezdik lehámozni rafinált kámzsáikat s megláztatni öltözéküket. Az asszonyok nyugodt csoportokban kavarognak, majd leülnek olvasmányuk vagy kézimunkájuk mellé, s fűszeres bort kínálnak körbe nekik. Katherine éppen indulni készül, amikor felbolydulás támad odakint, dobolás és éneklés hallatszik lanttal és hangos lábdobogással kísérvé. A lányok mind a kámzsájuk után nyúlnak, sietve kapják fel újra a fejükre, segítenek egymásnak megkötni, visszadugdossák alá az elszabadult hajtincseket, közben az arcukat csipkedik, és az

ajkukba harapdálnak. Az ajtók kicsapódnak, és egy csapat álarcos trubadúr táncol be a szobába, tapsolva, kiabálva, nagy hangzavart okozva. Összevissza tekeregve ugrándoznak, nyolcas alakban kanyarognak, a hölgyeket kiszorítják oldalra. Katherine föllép egy székre, s Meget is fölhúzza magával, hogy ellásson a fejek fölött. Érzi, ahogy egyre feszültebbé válik a hangulat a szobában, valamiféle visszafogott őrrjöngésig, olyan az egész, mint a vihar előtti csend.

Anne megfogja az egyik lányt, és odaszól neki: – Szaladj Susanhoz! Szólj neki, hogy Lady Marynek ki kell jönnie, mondd, hogy látogatója érkezett!

Katherine most már látja – és sóhajtását alig tudja elrejtetni –, hogy mi a nagy izgalom oka: a kavargó trubadúrok között ide-oda bicegő-billegő, hatalmas alakjával ott van a király, nevetséges trubadúrruhájában, egyik lába fekete, a másik fehér. Az asszony jól emlékszik, hogy évekkel ezelőtt ugyanezt tette, azt hitte, tökéletesen álcázta magát, s az egész udvar összejátszott a némajátékban, a király annyira kétségbeesetten igyekezett kideríteni, vajon éppen úgy rajonganak-e az emberek a férfiért, mint a királyért. Úgy rontott be akkor is, mint most, legfinomabb udvaroncától körülvéve, ő pedig, egy fejjel magasabban mindnyájuknál, fűrgén, izmosan, életerősen valóban nagyszerű látványt nyújtott; a hatás egészen lenyűgöző volt, különösen Katherine számára, aki akkor még kislány volt. De hogy még mindig így ugrándozik, amikor alig tud már megállni a lábán kétoldalt egy-egy ember támogatása nélkül, a trubadúrkabátja majd' szétreped a hasán, zsinórjai csak úgy feszülnek; ez bizony kétségbeesítően hat. És hogy körülveszi magát ezekkel a jó felépítésű emberpéldányokkal, előkelő szolgálkkal és lovagokkal, akik fiatalok és majd' kicsattannak az élettől, akik vadászaton edződtek, az teljesen elrontja ezt a kitalálósdit.

Meg tátott szájjal áll.

– A király az – suttogja mostohaanyja. – Ha leveszi az álarcát, tégy úgy, mintha meglepődnél.

– De miért? – Az arcán elképedés tükröződik.

Katherine vállat von. Mit is mondhatna; az egész udvar kénytelen közreműködni ebben a megtévesztésben, amitől a király úgy érzi, hogy fiatal, és önmagáért szeretik, pedig ami őszinte érzelmet gerjeszt ezekben az időkben, az csak a félelem. – Ilyen az udvar, Meg – magyarázza. – Itt a dolgokra gyakran nincs magyarázat.

A férfiak most körbeszőkdécselnek, középen a kis Anne Bassett áll, szemérmesen pózolva. Anyja, Lady Lisle gyakorlatilag nyálcsorgatva figyel, ahogy érett, tizenhat éves lányát forgatják a férfiak között, a király mohó tekintete előtt.

– Félek, hogy a történelem megismétli önmagát – súgja a fülébe Anne húga. Nem is kell mondania, hogyan, az egész terem Howard Katalinra gondol, kivéve talán Lady Lisle-t, akinek az elméjét nyilván elködösítette a becsvágy. A kör azonban szétszakad, Anne Bassettet pedig kiperdítik a tömeg szélére; a zene elhallgat, s a király lekapja álarcát a tettetés meglepetés felhördülésétől kísérve.

A teremben mindenki térdre hullik, a hölgyek ruhái selymek tengereként fodrozódnak a földön.

– Ki hitte volna, a király! – kiáltja valaki.

Katherine lesüti a szemét, a tölgy padlódeszkák erezetét vizsgálgatja, ellenállva a kísértésnek, hogy könyökével oldalba bökje a hűgát, nehogy elnevesse magát. Az egész jelenet nevetségesebb, mint egy olasz komédia.

– Ugyan, ugyan – zengi a király. – Ez nem hivatalos látogatás. Emelkedjenek fel! De nézzük csak, ki mindenki van itt. Hol van a leányunk?

A tömeg szétválík, lehetővé téve, hogy Lady Mary előrelépjen. Egy ritka mosoly ömlik szét arcán, és az évek mintha elszállnának róla, mintha apja figyelmének egyetlen morzsája eltüntetné az időt. Néhány újabb férfi érkezik, s elvegyül a tömegben.

– Itt van Will – szól Anne. – A társaságával.

Katherine megpillantja a tollbokkrétát ugrándozni-fickándozni a szobában. A gyomra összerándul. Félrehúzza Meget, erre ott találja magát éppen a király előtt.

– Á, csak nem az én Lady Latymeremet látom itt megbújva? Miért rejtőzködik, asszonyom?

Bűzös lehelet csapja meg Katherine orrát, s nem tehet többet, mint igyekszik megállni, nehogy az övén függő illatos labdacskához kapjon. – Nem rejtőzködöm, Felség, csak egy kicsit meg vagyok döbbenve. – Tekintetét a király mellkasára szegezi. Szorosan összefűzött fekete-fehér zekéjén közelebről nézve látszik, hogy gyöngökkel van kivarrrva, s úgy tűnik, az tartja őt össze, hiszen a hurkái kibuggyannak alóla, s az egész azt a benyomást kelti, hogy ha levenné a zekét, teljesen elveszítené a formáját.

– Részvétünket fejezzük ki férje eltávozása miatt – szól, s odatartja kezét, hogy Katherine megcsókolhassa a gyűrűt, mely beágyazódott középső ujjának húsába.

– Kedves öntől, Felség. – Az asszony megkockáztat egy pillantást az arca irányába, mely olyan, mint a kelt tészta, mazsola nagyságú szeme elsüllyed benne, s azon csodálkozik, mi lett abból az elbűvölő férfiből, aki valaha volt.

– Úgy hallottam, gondosan ápolta őt. Meglehetősen jól ismerik önt a betegápoló tudományáról. Egy öregemberről bizony gondoskodni kell. – Aztán, mielőtt Katherine válaszolhatna, közelebb hajol hozzá, annyira, hogy a nő hallja lélegzetének sípolását, és megérzi az

ámbra illatát. – Örülök, hogy újra az udvarban látom. Gusztusosan fest még az özvegyi ruhában is.

Az asszony érzi, ahogy előnti a forró pír, és próbál válaszolni, de csak néhány köszönő szót tud kinyögni.

– És ez kicsoda? – harsogja a király, a bizalmas perc szerencsére véget ért. Kezét Meg felé lengeti, aki mély bókba hullik.

– Ő a mostohalányom, Margaret Neville – közli Katherine.

– Emelkedj fel, lányom! – bátorítja a király. – Alaposan meg akarunk nézni.

Meg engedelmeskedik. Katherine észreveszi, hogy remeg a keze.

– És most fordulj! – szólítja fel. Aztán, amikor már körbefordult, mint kanca a vásáron, rákiált: – Búú! – amitől Meg rémülten hátraugrik. – Ideges kis jószág, nem igaz? – nevet.

– Nyugodt gyermekkorra volt, Felség – feleli Katherine.

– Egy udvarló kell neki, hogy betörje – állapítja meg, aztán Megtől kérdezi: – Megtetszett már itt valaki?

Seymour ögyeleg arra, Meg röviden rápillant.

– Á! Látjuk már, hogy Seymour érdeklí! – kiált fel a király. – Jó-képu fíckó, nem gondolja?

– N-n-nem... – dadogja Meg.

Katherine jó erősen bokán rúgja. – Azt hiszem, azt akarja mondani, hogy Seymourt össze sem lehet hasonlítani Felségeddel – szól bele, hangja olyan sima, mint az olaj, maga is alig hiszi, hogy ilyen könnyen kicsúszik az ilyesmi a száján.

– De hát azt beszélük róla, hogy ő a legcsinosabb férfi az udvarban – feleli a király.

– Hm – mondja Katherine, s fejét féloldalt hajtva, azon tanakodik, hogyan fogalmazza meg legjobban a válaszát. – Ez ízlés dolga. Van, aki az érettebb embereket kedveli.

A király hangosan felnevet, és így szól: – Azt hiszem, elrendezzük a házasságot az ön Margaret Neville-je és Thomas Seymour között. Az én sógorom az ön mostohalányával... Igazán jól hangzik!

Majd mindkét nőt megragadva a könyökénél, átkormányozza őket a szobán egy játékasztalhoz. A király szándékát nem lehet megkérdőjelezni, és Katherine sem tudja, hogyan utasíthatná vissza udvariasan a felvetését, úgyhogy hallgat. Két széket hoznak oda sitelve a szolgálak, a király leereszkedik az egyikbe, s az asszonynak mutatja, hogy foglaljon helyet a másikon. Egy sakktáblát varázsolnak elő a semmiből, a király pedig odainti Seymourt, hogy helyezze el a figurákat. Katherine még csak feléje sem mer pillantani, attól való félelmében, hogy a belsejében kavargó érzelmek a felszínre törnek.

Jól látja a lányával nem messze álló Lady Lisle villámló tekintetét, szinte hallja az asszony fondorlatos gondolatait, hogy hogyan tudná a lányát előbbre tolni, iskoláztatni, kiképezni, hogy kihalássza a legnagyobb halat a vízből. Biztosan örül most annak, hogy Katherine nem lehet vetélytárs, kétszer megözvegyülten, túl a harmincon, Anne-hez mérten, aki ifjúságának teljes virágjában pompázik. Ha a király arra vágyik, hogy fia szülessen, akkor Anne Bassettet választja, vagy hozzá hasonlót. Márpedig fiúkat akar, ezt mindenki tudja. Őladységének jó esélye van a győzelemre.

– Elfogadom a királynő gyalogáldozatát – mondja a király, megfogja Katherine fehér gyalogját, és vastag ujjai között görgeti. – Itt akar engem legyőzni, a tábla közepén! – Az asszonyra néz, beesett szeme villog, lélegzete úgy zihál, mintha a testében már nem lenne hely levegőnek.

Oda-vissza lépegetnek, gyorsan és csöndesen.

A király leemel valami édességet egy tálról, a szájába dobja, ajkával cuppant, aztán kövér ujjaival fölvesz egy bábut, leteszi, és egy

„Aha!” kiáltással elébe vág Katherine lépésének. Aztán feléje hajolva így szól: – *Őn* is férjet keres, éppen úgy, mint a mostohalánya!

Az asszony szórakozottan emeli alsó ajkához a kis fehér huszárt.

Az olyan sima, mint a vaj.

– Végül is elképzelhető, hogy még egyszer férjhez megyek.

– Én királynővé tehetem – közli a király.

Katherine érzi, ahogy nyálcseppek fröccsennek a füle mellett. – Felséged ugrat engem – mondja.

– Talán – morogja ő. – Talán nem.

Fiúkat akar. Az egész világ tudja, hogy fiúkat akar. Anne Bassett egy tucat csecsemőt szülne neki – vagy egy Talbot lány, vagy egy Percy, vagy egy Howard. Nem, Howard az nem; volt már két Howard királynéja, és mindkettőt vérapadra küldte. A király fiúkat akar, Katherine-nek pedig nem született egy sem két házasságából, kivéve a titkos, halott csecsemőt. A gondolat úgy éri, mint egy ágyúlövés: a gondolat, hogy Seymourral szülessen közös gyermeke, a gyönyörű Seymourral, egy élete teljében levő férfival. Bűn lenne, ha az ilyen férfi nem nemzene utódokat. Katherine csöndben megdorgálja önmagát, amiért ilyen nevetséges elképzelést dédelget. A gondolat azonban nem hagyja magát elhessegetni, ott marad, motoszkál a fejében.

Minden akaraterejét össze kell szednie, hogy levegye a szemét a férfiről, hogy a játékra figyeljen, és a királyt szórakoztassa.

Katherine győz.

A nézők apró serege kissé hátrahúzódik, mint egy tömeg, mely hangos robbanásra számít, amikor az asszony felkiált: – Sakk-matt!

– Ezt szeretjük önben, Katherine Parr! – szól a király nevetve.

A gyülekezet megnyugszik.

– Ön nem keresi a kedvünket azzal, hogy veszít, mint a többiek, akik azt hiszik, hogy mindig csak győzni akarunk. – Megfogja az asszony kezét. – Ön őszinte – teszi hozzá, magához húzza az asszonyt, s megsimítja az arcát viaszos ujjá hegyével. A teremben mindenki figyel, Katherine pedig érzékeli öccsének pajzán vigyorgását, amikor a király, száját kezével eltakarva, nedves száját nővére füléhez nyomja, s azt suttozza: – Jöjjön később a magánlakosztályomba! Keressen fel minket később négyszemközt!

Katherine lázasan keres valami választ. – Felseged igazán megtiszteltel – mondja. – Végtelenül megtisztelt a választása, hogy velem kíván időzni. Ám minthogy a férjem csak nemrég ment el, én...

A király ujját az asszony ajkára teszi, hogy elhallgattassa, mondván: – Nem kell magyarázkodnia. A hűsége csak úgy sugárzik magáról. Ez csodálattal tölt el bennünket. Önnek időre van szüksége. Lesz ideje, hogy meggyászolja a férjét. – Ezzel odainti az egyik szolgáját, hogy segítsen fölemelni őt a székéről, és súlyosan ránehezedve az ajtó felé biceg, utána a kísérete.

Katherine látja, hogy a szolga megbotlik a király lábában. A király karja hirtelen ütésre lendül, s a fiú arcába csap, mint ahogy a béka nyelve elkapja a legyet. A beszélgetés zsvivaja elnémul.

– Tűnj a szemem elől, te, féleszű! Azt akarod, hogy levágják a lábadat az otrombaságod miatt? – üvölti a király, elzavarva a szegény szolgát, aki megfélemlítve menekül. Egy másik foglalja el a helyét, és mindenki ott folytatja, ahol abbahagyta. Mintha mi sem történt volna – senki nem tesz rá megjegyzést.

Miközben Katherine a hűgát keresi, érzi, hogy a terem hangulata megváltozott, az érdeklődés feléje fordult. Az emberek szétválnak,

hogy elmehessen közöttük, bókokat dobnak feléje, mint virágokat az útra, de Anne Bassett és az anyja ferdén sandítanak rá a termen keresztül.

Anne húga olyan, mint egy sziget ebben az alakoskodó tengerben.

– El kell tűnnöm innét, Anne – mondja Katherine.

– Lady Mary visszavonult, senki sem fog keresni, ha elmész – feleli a húga. – Egyébként – teszi hozzá játékosan oldalba bökve –, úgy tűnik, te nem hibázhatsz.

– De húgom, ez nem vicc. Ára van az ilyen kegyelemnek.

– Igazad van – ismeri el Anne hirtelen elkomolyodva. Mindketten azokra a szerencsétlen királynéokra gondolnak.

– Csak flörtölt. Hiszen ő a király... joga van hozzá, azt hiszem... semmi komoly... – dadogja Katherine. – De azért legjobb lesz, ha egy ideig távol maradok az udvartól.

Anne húga bólint. – Kikísérlek.

Majdnem sötét van már az udvaron, finom hópihéek lebegnek az ár-
kádok alatt égő fáklyák fényében. A sár nagy része megfagyott mos-
tanra, és a lovászfúúk óvatosan lépkednek a csalóka köveken. Jókora
társaság érkezik, zajosan szállnak le a lóról, és az apródok és szolgák
sietsége arra utal, hogy fontos személyiségek lehetnek. Katherine
észreveszi a düledt szemű, keskeny ajkával gúnyosan mosolygó
Anne Stanhope-ot, akit gyermekkorra óta ismer, egy rosszindulatú,
fontoskodó nőt, aki néha részt vehetett a királyi tanterem foglal-
kozásain sok-sok évvel ezelőtt. Stanhope elsuhan mellettük, s közben
vállával meglöki Anne hógát, mintha nem látta volna – a Parr nővé-
rek egyikét sem veszi észre.

– Látom, van, ami sosem változik – jegyzi meg bosszúsan Katherine.

– Elviselhetetlen, mióta hozzámert Edward Seymourhoz, és Hertford grófnője lett – magyarázza Anne. – Abból, ahogy viselkedik, azt hihetnéd, hogy ő a királyné.

– De *valóban* III. Edwardtól származik – szól Katherine a szemét forgatva.

– Mintha nem tudnánk – feleli Anne nyögve.

– Mintha hagyná, hogy elfelejtsük.

Egy apród hozza a prémeket, melyekbe Katherine és a mostoha-lánya burkolóznak a hideg ellen, búcsút intenek Anne-nek, aki eltűnik fölfelé a kőlépcsőkön. Az asszonynak hiányozni fog az a bizalmas könnyedség, mely Anne-nel összeköti; nem vonzza a Charterhouseban rá váró melankólia, bár boldog lesz, hogy minél távolabb lehet ettől a helytől.

Egy benyíló padján várják a lovaikat. Meg fáradtnak látszik. Katherine lehunyja a szemét, fejét hátradönti a hideg kőfalnak, férje elhúzó-dó haláltusájára gondol, s hogy milyen nehéz lehetett ez a lányának.

– Az én Lady Latymerem – szól egy hang, kiragadva őt a gondolataiból.

Katherine kinyitja a szemét, és Seymourt látja maga előtt állni. A gyomra összerándul.

– Margaret! – szól Meghez egy olyan férfi mosolyával, aki mindig megkapja, amit akar. – Lenne olyan kedves, és kimentene a nagybátyjánál? A nagyteremben vár rám, nekem pedig egy üzleti ügyet kellene megbeszélnem Lady Latymerrel, mielőtt elmegy.

– Üzlet? – kérdezi az asszony, amikor a lány eltűnik fönt a lépcsőn. – Ha az a szándéka, hogy megkéri Margaret kezét... – kezdi, de a férfi félbeszakítja.

– Szó sincs róla. Nem... bár bájos kislány... ráadásul Plantagenet vérrel – hadarja, mintha kissé elbátortalanodott volna.

Ez meglepi Katherine-t, hiszen ő is ugyanezt érzi most, hogy kettesben maradt ezzel a férfival. Egy kicsit túl közel áll hozzá, közelebb, mint helyes volna. Arcvonásai, úgy tűnik, mind összhangban vannak egymással, állkapcsa határozott, arccsontjai magasak, homloka magas, közepén hajtincs lóg le, mint egy nyíl.

– Ó! – kiált fel az asszony.

Férfiás, izmos illata van, és megint ránéz azzal a nagyon kék szemével. Katherine a belsejét folyékonynak érzi, legszívesebben elfutna, ha tudna, de megakadályozza a jó modora és azok a szemek, melyek megbénították.

– Nem, erről van szó. – Feléje tart valamit kinyújtott tenyerén. – Az öné, azt hiszem.

Katherine ránéz. Egy gyöngy az.

– Nem hiszem. – Amint kimondja, a keze már nyúl is édesanyja keresztjéhez, s üres helyet érez ott, ahol a középső gyöngynek kellenie lennie, és a foglalat egyenetlen széleit. Hogyan kerülhetett ennek a férfinak a tenyerébe?

Katherine zavarba jön, mintha a férfi valamilyen trükköt mutatott volna be rajta, mint ahogy Will Sommers előhúzta azt a rézértékű Meg füle mögül. Egy darabig csak bámul a gyöngyre, a férfira dühösen, mintha szándékosan szakította volna le a nyakából.

– Hogyan szerezte ezt meg? – A hangja éles és ellenséges, önmagára haragszik, hogy túl sokat árul el vele. Érzi, hogy a férfi szeme keresztülfúródik rajta. A csendben jól hallatszik a lélegzése.

– Láttam, ahogy leesik a függőjéről a hosszú galériában, és igyekeztem fölhívni magamra a figyelmét. Aztán Lady Mary termeiben is, de a király... – elhallgat.

– A király? – ismétli Katherine. Teljesen megfélemedkezett a király közeledéséről.

– Annyira örülök, hogy megtaláltam, mielőtt elmegy! – Seymour arca széles, elbűvölő mosolyra nyílik, a szeme sarka ráncba húzódik, és hirtelen már nem fenyegető, hanem ragyogó és hódító.

Katherine nem viszonozza a mosolyát, és a gyöngyöt sem veszi el, mely még mindig a férfi tenyerén fekszik, várva, hogy átvegyék. Nem tud megszabadulni az érzéstől, hogy ravasz csel áldozata lett.

Seymour leül melléje a kőpadra, és azt mondja: – Vegye csak el!

A nő azonban nem mozdul.

– Vagy még jobb lesz – teszi hozzá –, ha ideadja a nyakláncát, és megcsináltatom önnek az aranyművesemmel.

Katherine szembefordul vele, szeretne hibát találni benne. De minden olyan tökéletes rajta, selyemingének gondos ráncai, a csinosan vágott szakállá, az, ahogy a füvege szilárdan ül a fején, és az a förtelmes, csiricsaré toll. A zekéje hasitékaiból kibuggyanó bíborvörös atlaszselyem az asszonyt vérző ajkakra emlékezteti. Szeretne feléje nyúlni, és megérinteni egy kicsit. A férfi bársonyba burkolt vállára hópihék hullottak, az orra hegye piros. Katherine mosolyogva hátat fordít, s magát is meglepve megemeli a főkötőjét, hogy szabaddá tegye a nyakát. A férfi a tenyerébe csúsztatja a kiesett gyöngyöt, és meleg ujjjaival kikapcsolja nyakláncát. Igazán nem erre készült, de a férfi nyílt mosolyában és orra hegyének elbűvölő vörösségében van valami, amitől kezdi úgy érezni, hogy, szokása ellenére, tévesen ítélte meg őt.

Seymour elveszi az ékszert, s egy pillanatra az ajkához emeli, mielőtt elrejténé valahová a ruhájában. Katherine-en olvadó érzés ugyan végig, mintha nem is a nyakláncot, hanem a nyakát csókolta volna meg.

– Vigyázzon rá! Az anyámé volt, és nagyon sokat jelent nekem. – Sikerült összeszednie önmaga szétomló darabjait, és hangja visszanyerte szokásos őszinteségét.

– Biztosíthatom, hölgyem, úgy lesz – válaszolja Seymour, majd rövid szünet után hozzát teszi: – Őszintén sajnálom a férje halálát. Öccsétől hallottam, hogy sokat szenvedett.

Katherine-nek nem tetszik a gondolat, hogy Will róla és a férjéről beszélt ennek az embernek, s eszébe jut, vajon mit mondhatott még. – Valóban szenvedett – mondja.

– Elviselhetetlen lehetett önnek, hogy ezt kellett látnia.

– Igen. – Katherine még mindig a férfit nézi, akinek arcán őszinte együttérzés tükröződik. Egy hajfürtje kiszabadult a fülénél, s alig tudja megállni, hogy ki ne nyújtsa a kezét, és félre ne simítsa. – Elviselhetetlen volt.

– Szerencsés ember volt, hogy ön gondoskodott róla.

– Azt hiszi, szerencsés volt? – csattan fel a nő. – Nem volt az! Nem szerencse, ha így tönkremegy az ember. – A hangja éles, nem tud uralkodni magán.

Seymour meghökkenve folytatja: – Én nem akartam...

– Tudom, hogy nem akart megbántani – szakítja félbe, amikor látja, hogy Meg közeledik a lépcsőn. – Visszajött Meg, ideje indulnunk.

Ahogy ott áll, észreveszi Rafe-et, kint vár a lovakkal. Meg egyenesen feléje megy, és Katherine-nek eszébe jut, hogy talán Seymourt akarja elkerülni az után a házasságáról szóló beszélgetés után.

– És a gyöngy – szól a férfi.

Katherine egy pillanatra megzavarodva kinyitja a tenyerét, és ott találja benne a gyöngyöt. Megint úgy érzi, hogy rászédtek, nem emlékszik, hogy elvette volna tőle. – Ó, persze, a gyöngy! – Átadja neki.

– Tudja, hogyan keletkezik a gyöngy? – kérdezi Seymour.

– Persze, tudom – vágja rá, hirtelen megharagudva önmagára, hogy ennyire meghódította ez a férfi a nyájas beszédével és az üres bókjaival, s közben maga elé képzeletben a kuncogó lányokat, akik csüngenek minden szaván, ahogy elmeséli, hogyan keletkezik a gyöngy, s addig csúri-csavarja nekik a metaforát, míg beédesgeti őket az ágyába, hogy felfedjék neki a saját gyöngyragyálójukat. – És *ön* a homokszem az én kagylóban – böki ki, s megfordul, hogy távozzon.

Seymour nem hagyja magát ilyen könnyen elbátortalanítani, megfogja az asszony kezét, párás csókot nyom rá, és azt mondja: – De idővel talán gyöngy lesz belőlem. – Majd kettésével szedve a fokokat fölmelegíti a lépcsőn, a köpenye meglibben széles vállán.

Katherine kézfejét a ruhájába törli, és fúj egyet, elfújva egy kis párafelhőt, mely akár füst is lehetne. Azt kívánja, bár egyértelműen a férfi tudtára adta volna, hogy ha csak az a célja, hogy felkavarjon egy özvegyet, akkor ő semmi pénzért nem lesz az az özvegy. Lesújtja a magányosság érzése, a férje nélkül elveszettnek érzi magát, rettentően hiányzik neki, azt kívánja, bár hozzá mehetne haza.

Valami zűrzavar támad a lépcsőn, csörömpölés, aztán kirobban a nevetés. Fölnéz, és az egyik fiatal apródot látja a földön egy felfordult tállal, melyről mindenféle szétszóródtak a gyümölcsös lepénykék. Az emberek elmennek mellette, rugdossák a lepényeket, beletaposás a kövezetbe, csúfolják a fiút. Katherine látja a megalázottságot karmazsinvörös kisfiúarcán. Előrelép, hogy segítsen neki, de közben már azt látja, hogy Seymour selyembe burkolt lábával a padlóra térdel, és kezdi összeszedni a lepényeket. Ez elhallgattatja a mókamestereket, akik ravaszul elszivárognak, mivel tudják, hogy a férfi a király sógora, és nekik mind meg kellene hajolniuk előtte. Arcki-fejzésükből ítélve azt gondolhatná az ember, a feje tetejére állította

a világot azzal, hogy leereszkedett fehér harisnyás térdére, segíteni ennek a kis senkinek.

A férfi megpaskolja a fiú hátát, kicsalva belőle egy mosolyt. Ülnek ott egy darabig, vidáman csevegnek, aztán Seymour talpra segíti a fiút, és Katherine hallja, amint így szól hozzá: – Ne félj! Majd beszélek a szakáccsal.

Miközben ellovagolnak, Katherine szórakozottan anyja keresztje felé nyúl, de csak üres helyet talál ott, ahol lennie kellene, és eltűnődik azon, vajon szabad volt-e ilyen könnyedén odaadnia Seymournak, akit alig ismer. Igaz, Will barátja, ez nyilván elegendő a becsületességének biztosítékeként, és az is, amilyen kedves volt a lepenyes apródhoz. Talán ő nem tud már megbízni egyetlen férfiban sem Murgatroyd agressziója óta.

– Anyám! – szólal meg Meg. – Nézd, mit adott nekem Will bácsi! – Azzal előhúz egy könyvet a köpenye alól, s átnyújtja Katherine-nek.

Őt hirtelen megint elfogja a méreg az öccsével szemben, mert azt hiszi, hogy egy tiltott könyv az, Zwingli vagy Kálvin, és olyasvalamibe igyekszik belerángatni Meget, amihez nem eléggé világias, hogy megértse. Az udvarban a széthúzó vallási csoportok áskálódásai valóban veszélyesek. De aztán megnézi a címet, és látja, hogy csak a *Le Morte d'Arthur*¹ az.

– Ez nagyon szép, Meg! – dicséri az asszony, s visszaadja, miközben azon tűnődik, mennyire gyanakvó lett. Lábával ügetésre ösztökéli Serleget, érzi maga alatt a ló biztonságot adó erejét, szeretne minél hamarabb hazaérni Charterhouse-ba. Lehet, hogy borongós hely, de legalább tudja, mi folyik a falai között.

¹ Sir Thomas Malory: *Arthur halála*, teljes címe: *Arthur királynak és vitézeinek, a Kerekasztal Lovagjainak históriája* (fordította: Tellér Gyula).

– Alig várom, hogy megmutathassam Dotnak – mondja Meg, a szobalányára gondolva. A snape-i ügy óta olyan közel kerültek egymáshoz, mint a nővérek, Katherine pedig nagyon örül ennek. – Szereti, ha lovagregényeket olvasok föl neki.